

nuværende komplicerede tilskuds- og refusionssystem. Herved bør det tillige tilsigtes, at udgifterne som overvejende hovedregel bæres af den myndighed, der har den væsentligste indflydelse på udgiftens størrelse. Ved udformningen af eventuelle tilbageblivende refusionsordninger bør det have sig for øje, at disse ikke modvirker en ligelig og rimelig byrdefordeling mellem forskellige kommunegrupper og dele af landet.

7. Kommissionen skal herudover kunne inddrage spørgsmål, som skønnes at være af væsentlig betydning for den bedst mulige tilpasning af det sociale sikringssystems struktur til den sociale lovgivnings sigte og indhold, såsom spørgsmål om opbygning, finansiering og indpasning i det sociale system af børne- og ungdomsinstitutioner, koordinering af uddannelsen af forskellige medarbejdergrupper inden for de sociale organer o. a.

Bemærkninger til forslaget.

Med socialreformen i 1933 skete en vidtgående teknisk forenkling og sammenfatning af det offentlige bidrag til social tryghed i vort samfund. På væsentlige sociale områder bevaredes dog den administrative og organisatoriske struktur, som var fastlagt i slutningen af forrige århundrede.

I løbet af de godt 30 år siden denne socialreforms gennemførelse er der på næsten alle de sociale områder sket en gradvis og meget betydelig udbygning. Der har herunder i alt væsentligt været enighed mellem alle betydende politiske partier om denne udbygnings sociale indhold og sigte, og intet afgørende skridt i denne udvikling er gennemført uden tilslutning fra alle disse partier.

Denne årrækkes stadige og kraftige udvikling af den sociale sikrings indhold er imidlertid ikke i tilsvarende omfang fulgt op af reformer inden for den sociale sikrings administrative og organisatoriske struktur. Vidtgående indholdsmæssige reformer er således gennemført inden for rammerne af de enkelte love og ofte uden tilstrækkelig udnyttelse af mulighederne for koordinering og forenklinger på tværs af traditionelle lovmæssige og organisatoriske rammer. I væsentlige henseender er vor sociale lovgivning derfor i dag lige så splittet og usammenhængende som før 1933.

Forslagsstillerne anser det for påkrævet, at arbejdet med en gennemgribende socialreform snarest kommer i gang, og det er deres ønske, at den politiske enighed omkring den hidtidige udbygning af den sociale tryghed også vil gælde en praktisk udformning og tilrettelæggelse af det sociale tryghedssystem. Det er bl. a. med sigte på en sådan enighed, at nærværende forslag til folketingsbeslutning om forberedelse af en socialreform afholder sig fra enkeltheder og alene angiver visse hovedretningslinjer for et kommissionsarbejde, ligesom forslagsstillerne mener, at kun et dybtgående og omfat-

tende kommissionsarbejde kan tilvejebringe det sagligt nødvendige grundlag for en detaljeret og endelig stillingtagen til en gennemgribende og langsigtet reform på et så stort og kompliceret lovgivningsområde som det sociale.

Hovedsigtet for en reform af den sociale sikrings administrative og organisatoriske struktur må være at sammenfatte, forenkle og effektivisere vort sociale tryghedssystem, at tilpasse det til moderne socialpolitiske målsætninger om forebyggelse og revalidering og at gøre det bedre egnet som grundlag for den videre udbygning af befolkningens tryghed i hverdagen, som den tekniske og økonomiske udvikling vil muliggøre. Efter forslagsstillerne opfattelse vil en sådan reform næppe medføre en nedgang i de samlede udgifter på de sociale områder. Selv om betydelige beløb må antages at kunne spares ved administrativ og organisatorisk rationalisering, er det forslagsstillerne opfattelse, at der til gengæld på andre sociale felter er betydelige forsømmelser at udbedre. De praktiske muligheder for at nå videre i løsningen af en række påtrængende sociale opgaver beror bl. a. på, om det gennem en samlet reform af det nuværende tryghedssystem kan modvirkes, at knap og kvalificeret arbejdskraft går tabt i unødigt dobbeltadministration og dobbeltbehandling af de enkelte opgaver eller anvendes på uhensigtsmæssig måde i forhold til de pågældende medarbejders uddannelse.

Ganske særligt indtryk må det således gøre, når store medarbejdergrupper inden for det sociale sikringssystem direkte advarer mod videre lovmæssig udbygning selv på områder, hvor store uløste opgaver trænger sig alvorligt på, medmindre den fornødne arbejdskraft sikres bl. a. ved rationalisering på andre sociale områder. (Jfr. således debatten på Dansk Socialrådgiverforenings årsmøde, november 1963).

Vort offentlige sociale sikringssystem har på